

EGY KUTYA ÉS KIS GAZDÁJA
ELLENÁLLHATATLAN TÖRTÉNETE

EGY KUTYA
négy élete:
BAILEY

W. BRUCE CAMERON

W. Bruce Cameron

**EGY KUTYA
négy élete:
BAILEY**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2018

**Garrettnek és Ewannek:
Isten között ebben a világban!**

1

Egy szép napon tudatosult bennem, hogy azok a meleg, nyafogó, szagos izék, amik mellettem vonaglanak, az én testvéreim. Nagyon kellemetlenül érintett a dolog.

Akkor már egy ideje igyekeztem állandóan félretaszigálni ezeket az izgó-mozgó valamiket, hogy hozzáférjek a mamám puha, szőrös melegéhez, meg a sűrű, jóízű tejéhez. Most pedig kiderült, hogy azok az izék, amik mindig közém és az enivalóm közé álltak, ugyanolyan kiskutyák, mint én!

Felpislogtam a mamámra, és némán kérleltem, hogy legyen szíves, szabaduljon meg a többiektől. Csak magamnak szerettem volna őt.

De nem fogadott szót nekem. Úgy tűnt, hogy a fivéreim és nővéreim maradni fognak.

Ekkor elhatároztam, hogy ha így áll a dolog, akkor legalább én leszek a főnök. De az alomtársaim mintha ezt nem értették volna. Megpróbáltam az egyiket megragadni a grabancánál, mire másik

kettő vagy három vetette magát *rám*. Mire leráztam őket, az a kölyök, akit megpróbáltam egy kis jó modorra tanítani, már valaki más-sal birkózott. Ha egy fenyegető morgással próbálkoztam, a testvére-im elragadtatottan morogtak rám vissza.

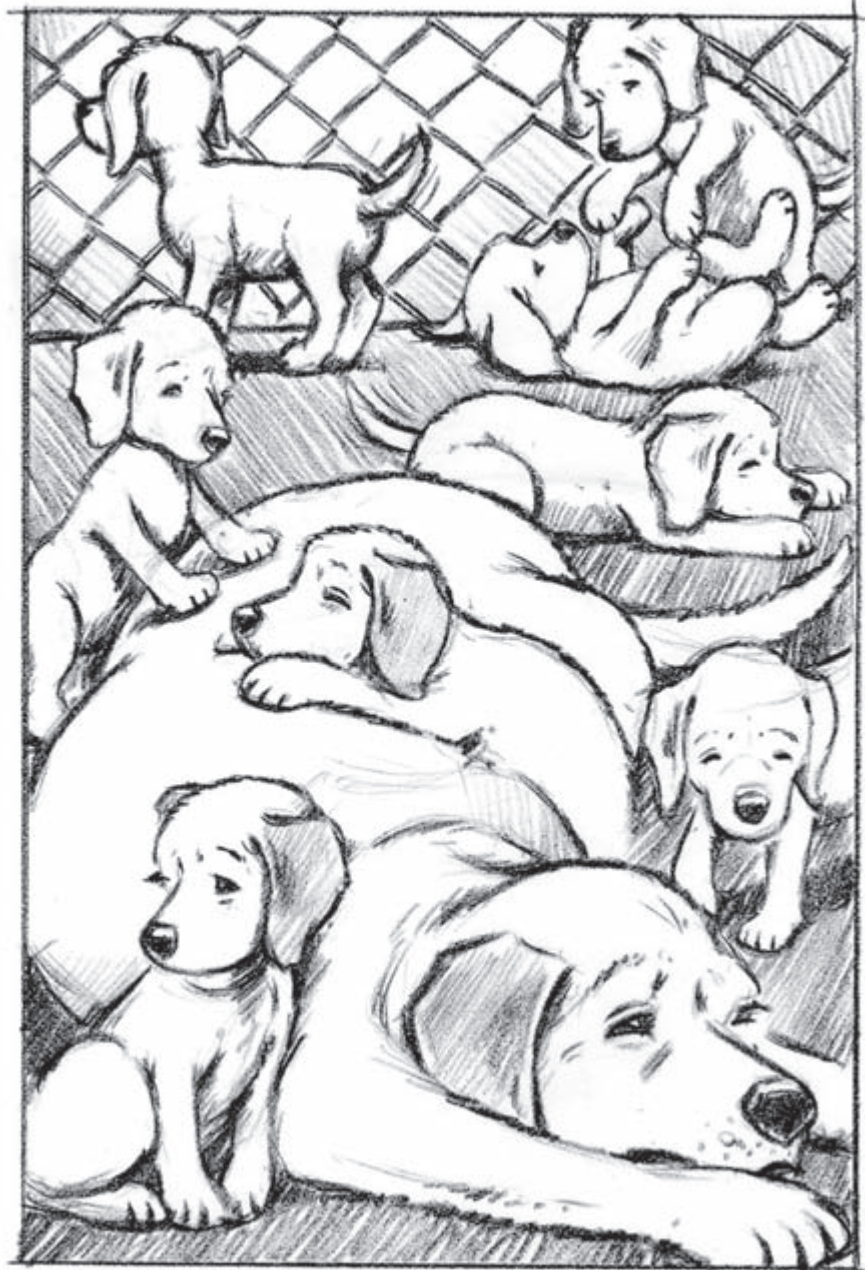
Nagyon bosszantó volt.

Amikor nem az alomtársaimmal igyekeztem megértetni, hogyan működik a világ, akkor meg a környezetemet próbáltam felfedezni. Az első pillanattól kezdve rengeteg ugatást hallottam, és más kutyák szagát éreztem a közelben. Amikor kimásztam kupacnyi testvérem alól, hogy körülnézzek, a talpam alatt kemény és durva felületet éreztem, pár lépés után pedig az orrom egy drótkerítésbe ütközött. Egy ketrecben voltam, aminek betonpadlója volt.

A rács másik oldalán is kölyökkutyák voltak. Ezek nem szókék voltak és sötét szeműek, mint a testvéreim, az anyám meg én. Apró, élénk kis fickók voltak, sötét rajzolattal és szanaszét álló szőrrel. Jó játszótársnak tüntek, de ott volt köztünk a rács.

Aztán szemügyre vettem a másik oldalon levő ketrecet is, ahol meg egy fekete pöttyös, fehér szuka kutyát láttam. Szinte a padlóig lógott a hasa, és nagyon lassan mozgott. Futólag rám pillantott, de úgy tűnt, nem nagyon érdeklek.

A ketrec egyik oldalán egy ajtó nyílt, amit már korábban is észrevettem. Mindennap jött egy férfi, és egy tál ételt hozott az anyámnak. Kinyitotta ezt az ajtót, és betette a tálat a ketrecbe. Az anyám ilyenkor feltápászkodott, lerázott magáról egy-két kölyköt, és befalta az ennivalót, aztán igyekezett vissza hozzánk, amilyen gyorsan csak tudott.

Most először néztem meg jobban, mi van az ajtón túl. Fű. Egy hosszú gyepsáv, ami a nyirkos föld és a benne termő mindenféle dolgok illatával ingerelte az orromat. A gyep körül fakerítés húzódott.

Túl sok újdonság volt ez nekem, hogy egyszerre feldolgozzam. Visszabotladoztam az anyámhoz, és letelepedtem, hogy szunyókáljak egyet két testvéremmel.

Másnap, amikor megjött a férfi, nagyon figyeltem. Egy tál étel volt az egyik kezében, a másikban pedig egy darab papír, amit összevont szemöldökkel nézegetett.

– Yorkshire terrierek, másfél hónaposak – mondta, és benézett a szomszédos ketrecbe, ahol a kölyökkutyák voltak. Aztán megállt a mi ketrecünk előtt, és besandított.

– Golden retrieverek, négyhetesek. És van még egy dalmata, ami bármelyik pillanatban megellhet.

Tudtam, hogy nem valamelyik kutyához beszél. Sosem szólt hozzánk. Gyorsan kinyitotta a ketrecünk ajtaját. Én odakocogtam, mivel nagyon szerettem volna kipróbálni, milyen érzés lehet a fű a talpam alatt. De a férfi egy mordulással félrelökött. Nem nagyon durván, de nem is túl kedvesen. Aztán letette a tálat az anyám elé.

Végül becsapta az ajtót.

Próbáltam megkóstolni, mi van a tálban, de az anyám az orrával eltolt onnan. Különbösen sem volt olyan finom illata, mint a tejnek. A férfi elment, aztán visszatért újabb tálakkal a kezében. Letette a fűbe a tálakat az ennivalóval, aztán odament a jobb oldalunkon lévő ketrechez. Kinyitotta az ajtót, aztán valami olyat tett, ami

meglepett engem – nyitva hagyta! A kócos szőrű kölykök – a férfi terriereknek nevezte őket – kitódultak a fűbe.

– Nem, te nem – mondta a férfi az anyjuknak, és visszatolta az ajtótól, ahogyan korábban engem.

Irigyen néztem, ahogy azok a kis szörgombolyagok összevissza trappoltak a fűben. Az anyjuk halkán nyüszített a bezárt ajtó mögött. A férfi elment újra. Kiment az udvarról a fakerítés kapuján át. A kölykök pedig hemperegtek a fűben, harapdálták, bele-belekóstoltak, megugatták. Az egyik rá is pisilt, mire az összes többi gondosan megszaglászta azt a helyet.

Aztán az egyik kölyök felfedezte az ételt, amikor fejével beleesett az egyik tálba. Horkantva kiemelkedett belőle, lenyalogatta a ragacsos barna masszát az orráról, aztán megint a tálba vetette magát. Az összes testvére odagyűlt, és ők is elmerültek az ételben.

Miután elfogyott, a kiskutyák odajöttek a ketrecünkhöz, és megszaglásztak minket. Én lenyalogattam az arcukról a maradékot, miközben az egyik testvérem a fejemen állt. Ezután a kölykök otthagytak minket, és fel-alá rohángáltak a fűben. Ugattak, felbuktak, ismét talpra álltak. Láttam, hogy jobbra-balra még több ketrec is van. A kiskutyák fel-alá rohángáltak a ketrecek mentén, és megszagolták az orrát minden kutyának, akit el tudtak érn.

Szerettem volna ott kint lenni velük. Felfedeztem már mindent, amit a mi kis ketrecünkben lehetett, ahol az anyám és a testvéreim, meg étel és tej szagát éreztem, és többre vágytam.

Amikor a férfi visszajött az udvarba, nyitva hagyta a kaput maga mögött. Kék ég parányi szeletét láttam, zöldellő fákat, és egy sötét

utat rajtuk túl. Elfogott valami vágyódás. Tudtam, hogy vár rám ott kint valami. Valami fontos. Valami, amire szükségem van. Ha én valaha is szabadon futkározhatnék a fűben, egyenesen elindulnék azon a nyitott kapun át kifelé. Nem értettem, a terrierkölykök miért nem teszik, de teljesen lekötötte őket a birkózás.

A férfi felvett két kölyköt, mindkét kezébe egyet-egyét, és kivitte őket a kapun. Még kétszer fordult a maradékért. Aztán hirtelen az összes kiskutya eltűnt.

Az udvar hirtelen szörnyen csendes lett a kölykök magas hangú vakkantásai nélkül. Az anyjuk a rácsra tette a mancsát, és sírt. Aztán leugrott, és fel-alá kezdett járkálni.

A férfi odament a ketrecéhez, és ránézett, de nem szólt, nem beszélt hozzá, és nem nyúlt be a ketrecbe, hogy megsimogassa. Valahogy éreztem, hogy megtehetné mindezt, és hogy ezzel enyhítené az anyakutya szomorúságát. De nem tette. Egyszerűen sarkon fordult és elsétált.

A szomszédos ketrecben lévő anyakutya bánata engem is elszomorított. Ismét befúrtam magam a testvéreim falkájába, ahol biztonságban voltam az anyukám puha, meleg oldala mellett.

De a külső világba vezető kapu gondolata nem hagyott nyugodni. Amikor pár nappal később ránk került a sor, hogy kimehessünk a zöld fűbe, készen álltam.

A férfi letette nekünk az etetőtálakat, ahogy korábban a terriereknek, és kinyitotta a ketrecünk ajtaját. Mi kirohantunk a fűbe. Két nővérem egyenesen a fejemen gázolt keresztül, hogy eljusson a tálakhoz. Én közéjük tolakodtam, és degeszre ettem magam.

Remek íze volt az ennivalónak, és élveztem, hogy valami szilárdat rághatok ahelyett, hogy tejet szopnék.

Amikor megtelt a hasam, kiemeltem a fejem a tálból, és körül néztem.

Minden csodálatosan üde és illatokkal telt volt. A fű ruganyosan mozdult a talpam alatt, alatta pedig sötéten csillogott a talaj feketesége. Ástam egy kis gödröt, és jó mélyen beledugtam az orromat. Aztán tüszentettem, és megráztam a fejem, hogy lerázzam a földet. Odakocogtam a dalmata ketrecéhez, akinek nemrég született kölykei az ajtó közelében nyöszörögtek, hogy az orromat hozzáérintsem a kis vaksi testükhöz.

Miután üdvözöltem az újszülötteket, odébb léptem, és a magasba emeltem az orromat. Még a levegőben is új lehetőségek illatát éreztem. Például sok vizet, valahol a távolban. Többet, mint amennyit valaha is láttam, vagy szagoltam egy tálban. Éreztem más kutyák illatát, sőt, másmilyen állatokét is: egy mókusét, amelyik ott ücsörgött a kerítés tetején, meg egy másik, nagyobb, nehezebb állatét, ami a kerítés előtt ballaghatott el előző éjszaka.

A férfi elment mellettem, és kinyitotta a ketrecünk ajtaját, hogy kiengedje az anyámat. A testvéreim mind hozzásiettek, de én találtam egy döglött gilisztát a talpam alatt, és az pillanatnyilag sokkal érdekesebbnek tűnt.

A férfi megint kiment, és becsapta maga mögött a kaput.

A kapu...

Tekintetem megpihent a kilincsen. A kerítés mentén volt egy asztal a kapu mellett, és egy zsámoly állt előtte. Odakocogtam.

A zsámoly elég alacsony volt, hogy feltornázzam rá magam. Onnan már egy gyors ugrással és némi kapaszkodással fent voltam az asztal tetején.

Az asztalon üres etetőtálak sorakoztak, meg egy zacskó, aminek érdekes szaga volt. Ha nincs tele a hasam, talán beérem azzal, hogy kirágom a zacskót, és belakmározom abból, ami benne van, bármi legyen is az. De pillanatnyilag más érdekelt.

Emlékeztem rá, ahogy a férfi rátette a kezét a kilincstre, lenyomta és meglökte. És akkor kinyílt a kapu.

Meg tudnám ezt én is csinálni?

A kilincs egy vékony fémrúd volt. Az én apró fogaim nem nagyon voltak rá alkalmasak, hogy megragadják ezt a dolgot, de azért megtettem minden tőlem telhetőt. Erősen ráharaptam, aztán meghúztam, és tekergettem egy kicsit a nyakam. Nem mentem vele semmire. Csak annyi történt, hogy elveszítettem az egyensúlyomat, és lebecskáztam a földre.

Felültem, és csalódottan megugattam a kaput. De ez sem segített. A testvéreim odarohantak, hogy rám ugráljanak, de én hátat fordítottam nekik. Nem volt kedvem játszani.

Valami sokkal fontosabbal voltam elfoglalva.

Megpróbáltam ismét. Felküzdöttem magam az asztalra, és megragadtam a fogammal a kilincset. Aztán rátettem a mellső mancsomat, nehogy leessek, és legnagyobb meglepetésemre, a vékony fémrúd lehajlott alattam. Megcsúsztam, és estemben az egész testemmel lenyomtam a kilincset. A fűbe pottyantam, és meglepetten pillantottam fel.

A kapu kinyílt!

Természetesen nem volt tárva-nyitva, de amikor az orromat a nyílásba nyomtam és meglöktem, szélesebbre tárult. Szabad voltam!

Kíváncsian kibújtam a résen. Apró lábaim egymásba akadtak. Egy ösvény vezetett előttem, két vékony, párhuzamos nyomvonal a földbe vájva. Biztosan erre kell mennem.

Megfordultam, és a kapura néztem. Az anyám a nyitott ajtón belül ült, és engem figyelt.

Ő nem jön velem, döbbsentem rá. Bent marad az udvaron. Egyedül vagyok.

Megfordult a fejemben, hogy visszarohanok hozzá, odabújok a meleg oldalához, hogy megnyalogasson az erős nyelvével. De nem tettem.

Valahogy tudtam, hogy a kiskutyáknak el kell válniuk az anyjuktól. Ez talán szomorú mindkettőjüknek, de ez a dolgok rendje. Ha nem hagyom el most, akkor jön a férfi, és elvisz tőle, pont úgy, ahogy nemrég a terrierkölykökkel tette.

Különbén is, valahol a lelkem mélyén tudtam, hogy van valami a kapunak ezen az oldalán, amit nekem meg kell találnom. Valami, vagy valaki. Biztos voltam benne, hogy vannak más emberek is a világon, és nem mind olyan, mint az a férfi, aki etetett minket, és kinyitotta a ketrecünket.

Valahol a világban vannak gyengéd kezek és kedves hangok. És nekem az a dolgom, hogy felkutassam őket.

Nekivágtam a világnak, hogy megtegyem, amit meg kell tennem.

2

Aporos út a lábam alatt egyszerűen hihetetlen volt! Autógumi szagát éreztem rajta, meg az összes állatét, ami átkelt ott korábban, és egy kis esőszagot is. Boldogan kocogtam az úton, lelkesen csóválva a farkamat. Rákaffantottam egy szitakötőre, ami előttem cikázott el. Keresztültrappoltam egy pocsolján. Találtam egy fantasztikus botot, és magammal vonszoltam, amíg a nyakam meg nem fájdukt. Akkor eldobtam, és előrerohantam, mert valami új illatot éreztem. Egy üres pohár! Nem, nem üres. Maradt benne valami édes és ragacsos. Gondosan tisztára nyalagattam. Aztán mentem tovább.

Egy idő múlva a földút egy másik úthoz ért, ami olyan kemény volt a lábam alatt, mint a beton a ketrecemben. Megszagoltam, és óvatosan megkapargattam a mancsommal. Aztán úgy döntöttem, hogy ezen megyek tovább, főleg, mivel széllal szemben vitt, ami

csodálatos új illatokat hozott felém minden másodpercben. Nyirkos, rothadó levelek! Fák! Víz! Mókusok! Egerek! Giliszták!

Izgalommal telve indultam a kalandra, de megtorpantam. Valami mozgott előttem egy levélcsomóban.

Óvatosan becserkésztem a mozgó valamit, egyre közelebb és közelebb kúsztam hozzá. Aztán az a valami kirobbant a levelek közül, és egyenesen az arcom felé tartott zümmögve. Egy bogár! Még sosem láttam ilyet. Hátraugrottam, és megugattam, hogy megértessem vele, én nem vagyok enivaló. A bogár megfordult, és elrepült az út mentén, én pedig utánavettem magam. Majd én megmutatom annak a bogárnak, ki a főnök!

Hallottam a teherautót magam mögött, de nem álltam meg, míg a bogár be nem repült egy fa lombjába. Ez nem igazságos! Csalódottan ugattam. Aztán észrevettem, hogy már nem hallom a teherautó duruzsoló motorját magam mögött.

Becsapódott egy ajtó. Megfordultam. A teherautó megállt az út szélén, és kiszállt belőle egy napbarnított arcú, idősebb ember, sáros ruhában. Letérdelt és kinyújtotta a kezét.

– Helló, kisöreg! – mondta nekem.

Bizonytalanul néztem rá. Miféle ember lehet? Milyenek lehetnek azok a kezek? Félrelöknének, mint az első férfi, akit ismertem? Vagy türelmes és gyengéd volna az érintésük?

– Eltévedtél, kisöreg? Eltévedtél?

A kezekben még nem voltam biztos, de a hang kedves volt. És egyenesen hozzám beszélt. Az első férfi sosem tett ilyet. És soha nem is térdelt le, hogy közelebb legyen egymáshoz az arcunk.

Ez a férfi rendesnek látszott. Odakocogtam hozzá.

Felemelt a földről. Akkora keze volt, hogy teljesen átfogott vele. És valóban gyengéd volt az érintése. Megkönnyebbültem. Még akkor sem féltem, amikor egy pillanatra a feje fölé emelt. Szinte azonnal le is engedett, és a melléhez ölelt. Dohány szaga érződött rajta, meg sáré és izzadságé. A szabadban élő ember szaga. Csodálatos volt.

– Csinos kis fickó vagy. Úgy nézel ki, mint egy fajtatiszta retriever. Honnan jöttél, kisöreg?

Megnyaltam a férfi állát, ami durva volt a borostától. Felnevetett.

Igen, döntöttem el. Lehetne Kisöreg a nevem. Maradhatnék ezzel a férfival. Lehetnék az ő kutyája, azt csinálnám, amit mond, oda mennék, ahová ő megy. Hiszen ezt kell csinálnom, nem igaz? Egy emberrel kell maradnom. Szinte teljesen biztos voltam benne, hogy így van. Ez tűnt helyesnek.

A férfi odavitt a teherautójához, és lerakott az első ülésre. Ő is beszállt mellém. Ez tetszett nekem! Még jobban tetszett, amikor beindította az autót, és csodálatos új illatok áradtak be a résnyire nyitott ablakon.

Megpróbáltam felrakni a lábamat az ablakra, és olyan közel tartani az orromat, amennyire csak lehet, ahhoz a hűvös légáramlathoz. Jó mulatság volt, még akkor is, ha minden alkalommal felbuktam, amikor az autó egy bukkanón ment át, vagy kanyarodott. A férfi nevetett, és átnyúlt a nagy, meleg, gyengéd kezével, hogy segítsen felállnom.

Aztán élesen bekanyarodott, amitől lerepültem az autó padlójára. De nem bántam. Ott lent is nagyon érdekes szagok voltak. A teherautó nagy fékcsikorgással megállt, és a férfi rám nézett.

– Itt árnyékban vagyunk – mondta nekem. Feltámasztottam a lábamat az ülésre, és ránéztem. Aztán felugrottam, és kinéztem az ablakon. Egy épület mellett álltunk, aminek sok ajtaja volt. A férfi egy sötét ablak és a mellette lévő ajtó felé intett a fejével.

– Csak pár percig maradok – mondta nekem, felhúzza az ablakot. – Addig megleszel.

Csak akkor jöttem rá, hogy elmegy, amikor kiszállt, és becsukta maga mögött az ajtót. Hé, várjunk csak egy percet! Hát velem mi lesz? Talán nem az ő kutyája vagyok most már? Nem oda kell mennem, ahová ő megy?

Néztem, ahogy a férfi bemegy az épületbe, aztán leheveredtem az ülésre, hogy megvárjam. Találtam egy textilcsikot, amit rágtam egy ideig, de nem volt túl jó ízű. Unottan ledőltem szundikálni. A nap időközben odébb vándorolt, és most besütött az ablakon. Kellemesen melengette a hátamat.

Amikor felébredtem, a nap már túlságosan is meleg volt, inkább *forró*. A teherautóban állott volt a levegő és nyirkos. Lihegni kezdtem. Aztán nyüszíteni. Felraktam az ablakra a mancsomat, hogy lássam, jön-e már vissza a férfi. De nyoma sem volt! Az ablaküveg pedig olyan forró volt, hogy égette a mancsomat. Visszaereszkedtem az ülésre, és lihegni kezdtem. De a lihegés nem segített. Egyáltalán nem hültem le tőle.

Kezdtem az autóban mindent kissé homályosan látni. Lefeküdtem az ülésre, és a tál vízre gondoltam, amit a férfi szokott hozni nekünk. Aztán a pocsolyára gondoltam a földúton, meg a hűvös, friss illatokra a szellőben.

Lógott a nyelvem, míg végül már a textil üléshez ért, de minden korty forró levegő csak még rosszabb volt a számban. Egész testemben remegni kezdtem.

Nem tudtam felemelkedni, hogy megint kinézzek az ablakon. Csak arra voltam képes, hogy a tekintetemet az ablakra emeljem.

Egy arc bámult be rám! Nem láttam tisztán, és egyáltalán nem éreztem az illatát. De biztosan a férfi lehet az. Ki fogja nyitni az ajtót. Ki fog venni onnan!

Az arc eltűnt.

Csalódottan lerogytam. Olyan nehéznek éreztem magam, hogy úgy tűnt, bele tudnék süllyedni az ülés puha textilborításába. A négy lábam magától rángatózni kezdett.

Aztán fülsiketítő csattanást hallottam, és a teherautó megremegett a négy kerekén. Egy kő pottyant mellettem az ülésre, és átlátszó, fényes kavicsok terítették be a hátamat. Felemeltem a fejem. A betört ablakon hűvös légáramlat szökött be, és simított végig az arcomon.

Kezek fogtak át. Nem a férfi kezei. Kisebbek voltak, simábbak, és még gyengédebbek. Moccanni sem tudtam, amint felemeltek, és egy fekete hajjal keretezett, aggódó arc hajolt fölém. Egy nő arca.

– Szegény kutyus. Te szegény, szegény kutyus – suttogetta.

Az én nevem Kisöreg, gondoltam magamban.

Ezután már csak arra eszméltem, hogy a puha fűben fekszem, miközben hűvös, tiszta víz csordogál végig rajtam, az orromtól a farkamig. A nő fölöttem állt, egy műanyag kancsóval a kezében. Még soha semmi nem esett ilyen jól.

Megborzongtam a gyönyörűségtől, és kitéptem a számat, hogy belelefetyeljek és beleharapjak az édes forrásba.

– Jól van, kutyus, igyál csak – biztatott a nő.

Egy férfi állt a közelben – nem az, aki otthagytott engem a teherautóban. Ez egy másik férfi volt. Figyelmesen nézett rám.

– Mit gondol, rendbe jön? – kérdezte a nő.

– Úgy tűnik, a víz használ neki – felelte a férfi.

Aggódást éreztem mindkettőjük hangjában, és szeretetet, meg törődést. Ezek voltak azok az emberek, akiket meg akartam keresni, amikor elindultam a nagyvilágba. A hátamra hengeredtem, hogy a víz a forró pocakomat is érje, és a nő felnevetett.

– Milyen aranyos kutyus! – mondta. – Nem tudja, milyen fajta?

– Golden retrievernek néz ki – felelt a férfi –, és, khm, fiú.

– Ó, kutyus! – mormolta a nő.

Igen, lehetek Kutyus, lehetek Kisöreg, bármi, amit csak akarnak. Amikor a nő a karjába kapott, még azzal a nagy nedves folttal sem törődve, ami az átázott bundámtól keletkezett a blúzán, én addig csókolgattam az arcát, amíg kuncogva be nem hunyta a szemét.

– Hazajössz velem, te kis fickó – jelentette ki. – Szeretném, ha megismerkednél valakivel.

A teherautótól egy autóhoz vitt. Beszállt és elhajtott, az ölében tartva engem. Közelebb hajoltam hozzá, és megszaglásztam. Tiszta illatot éreztem, mint a szappan, és édeset, mint a virágok. És a ruháján valami állat szaga is érződött. Időről időre elvette a kezét a volánról, hogy megsimogasson engem. Nagyon kellemes volt.

Egyszer megállította az autót, kiszállt, és otthagyt engem. Ekkor nyugtalanul mocorogni és nyüszíteni kezdtem, de résnyre lehúzva maradt az ablak, és egy pillanat múlva a nő már vissza is tért. Ismét felkuporodtam az ölébe, amint továbbhajtott, aztán megnyugodva lekászálódtam onnan, és felfedezőútra indultam az ülésen. Valami szellőzőnyílásból tiszta, hideg légáramlat csapott az arcomba. Beleszagoltam, és megráztam a fejem, vizet fröcskölve szét a fülemről. Az asszony nevetett.

A nedves bundámat érő hideg levegőtől borzongani kezdtem, úgyhogy lemásztam a padlóra, ahol egy kicsit melegebb volt. Szőnyeg is volt a padlón, egyszerre érdes és puha, úgyhogy ismét összegömbölyödtem egy kis szunyókálásra.

Arra ébredtem, hogy az autó megállt. Az asszony lenyúlt a puha kezével, és felemelt. Álmosan pislogtam rá.

– Ó, te, nagyon aranyos vagy – suttogta. Amint a melléhez ölelt, éreztem a szívverését. Izgatott volt. Ásítottam, és leráztam magamról az álom utolsó foszlányát is. Miután a nő letett, lekuporodtam, és a föbbe pisiltem. Ezután már készen álltam, hogy szembenézzek azzal, amitől az asszony ennyire izgatott lett.

– Ethan! – kiáltotta. – Gyere ide! Szeretném, ha megismerkednél valakivel.

Kicsapódott a ház ajtaja, és kirohant rajta egy emberi lény. Egy újabb fajta emberi lény. Még sosem láttam ilyet.

Leugrott a betonlépcsőről, és a föbben landolt. A haja sötét volt, mint a nőé, de rövidre volt vágva, a füle fölé ért. Kisebb is volt a nőnél. A feje nem ért fel a nő válláig sem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A lény rám bámult. Én pedig vissza rá. Hirtelen rájöttem, hogy ez egy fiatal emberi lény. Egy gyerek. Méghozzá hímnemű. Hirtelen fülig érő vigyorra húzódott a szája, és kitérte a karját.

– Egy kiskutya! – mondta éneklő hangon.

Odarohantunk egymáshoz. Levetette magát a földre, hogy felvegyen, én pedig egyfolytában nyalogattam. Ő meg egyfolytában kacagott. Együtt hemperegtünk a fűben.

Addig nem tudtam, hogy vannak kisfiúk is a világban. De most, hogy találtam egyet, biztos voltam benne, hogy ennél remekebb dolog nem is létezhet. Csodálatos illata volt, izzadság, szappan, sár, és valami húsos dolog, amit korábban evett. És éreztem ugyanazt az állatot is, aminek a szagát már a nő ruháján is szagoltam. Belefúrtam az orromat a fiú hajába, meg az inge gallérja alá, és szagoltam, csak szagoltam.

Egy fiú! Azt hiszem, ezt kerestem, amikor kiléptem arról az udvarról. Egy ilyen fiút.